

מרכז תורני ללימוד פנימיות
התורה והחסידות
לאורו של האדמו"ר י-ם
מוהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

שבת קודש פרשת, תרומה | א' אדר א' התשע"א | גיליון מספר 230 | שנה חמישית

מאורות הפרשה

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי." (שמות כ"ה)

והנה ידוע שאלת חז"ל מה טעם שינוי הלשון "תרומה" "תרומת", והנה יש לבאר על דרך הנאמר בתהלים (א) "כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה, חִפְצוֹ; וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה, יוֹמָם וְלַיְלָה", שגם כאן נשתנה הלשון "תורת ה'" "תורתו". וביתר ביאור, כמובא בדברי ה"אלשיך" הלומד מהלכות קידושין, לענייני תרומה, שעל פי דין צריך הבעל לתת לאשה כסף הקידושין [ובימינו נתינת טבעת]. ואם נתנה היא לו – אינה מקודשת. אבל באדם חשוב, אך אם הבעל הוא אדם חשוב, גם אם נתנה היא את הכסף לבעל מקודשת, וזאת למרות שהאשה היא זו שנותנת כסף לבעל, היא זו שנהנית מעצם נתינת המתנה – שהרי אדם חשוב איננו מקבל מתנה מכל אדם, ואם קיבל ממנה הרי היא נהנית מהנתינה, וממילא הרי זה כאילו נותן הבעל לה הנאה זו ומקדש אותה בהנאה, ולכן כאשר הבורא יתברך מקבל מאיתנו נדבה למשכן, נחשבת הנתינה כאילו לקחנו אנו, וזהו "ויקחו לי תרומה". היינו שבמתן התרומה להקב"ה בהנאה הזו שיש לעם ישראל שהקב"ה מקבל מהם הרי הם קנויים לו ונעשים אחד, כך הדין בעסק התורה שתחילתה "תורת ה'" אך באשר האדם לומד בה ועוסק בה לשמו יתברך, הרי מדבק עצמו בזכות הזו שנתן לו השי"ת ובהנאה זו הריהו מדבק עצמו באותיותיה ובשמות הקדושים היוצאים הימנה, ובהנאה זו שעושה רצון קונו לא בעל מנת להתגדל ולהקרא רב, רבי, חכם, הרי נעשה יחוד שלם בחינת איש ואישה, קודש אבריק הוא ושכינתא וכנסת ישראל, ונקראת תורתו כי בכוח התורה הזווג שלם, כך התרומה למשכן מעלה את תיקוני הנפש ממידה חולה של אסיפת ממון, ומקדשת את הממון לשם שמים. על כן נקראת התרומה בלשון "צדקה", כמובא ברש"י "לי, לשמי", שתרומה הם "תרם וה", ובידוע הנותן צדקה ידו רומזת לאות ו' ואצבעותיו לה', ואצבעות המקבל ה' והמטבע י' – הרי שם הוי"ה נשלם במעשה הצדקה. (לק"ת אריז"ל ישעיה).

מכאן נמאנו למדים כי התרומה אשר נצטוונו בה במשכן להעלות ולתקן נר"ן שלנו על ידי טהרת הלב והנתינה, ולא בשל סיבה או תכלית אחרת, אלא למען שמו באהבה, ומכאן נבין "תרומה" שהיא טרם הנתינה, ולאחריה "תרומת" שנשלמו אותיות הוי"ה ונעשו הנותן והמקבל כאחד "כי יקח איש אשה" "ויקחו לי תרומה". "וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם וְעִבְדַת הַצְּדָקָה הַשְּׂקֵט וְנִטְחַח עַד עוֹלָם" (ישעיה ל"ב) אכ"ר.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת נעמי בת ר' חיים ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום
קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100
העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט

<http://www.ohrshalom.net>

מאורות מעשה שלום

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּקוּ לִבּוֹ תְּקוּזוֹ אֶת תְּרוּמָתִי (כזה ב)

אפשר לפרש בזה בדרך רמז, שזה ידוע מחכמז"ל (רש"י שמות יז טז), שאין שמו שלום ואין כסאו שלום עד שימחה שמו של עמלק, שרק י"ה הוא שלום וחסר ר"ה מהשם. וזה ידוע ממרן האריז"ל (לקוטי תורה ישעיה) שע"י נתינת צדקה נתמלא השם של הקב"ה, כמ"ש (ישעיה לב יז) 'והיה מעשה הצדקה שלום' שע"י נתינת הצדקה נעשה השם שלום, כי זרוע אדם הנותן הוא בסוד ו', וה' אצבעות הנותנות הוא ה', וה' אצבעות המקבלות הוא ה', והפרוטה הוא י', ולכן כתוב 'והיה' לשון שמחה (ב"ר מב ג), כי נעשה השם שלום.

וזה אפשר לפרש מה שפירש רש"י הקדוש 'לי לשמי', שע"י התרומה יהיה שמי בשלימות, וזה מרמז 'תרומה' שהוא אותיות תר"ם ר"ה, שצריך לרומם ולהשלים את שם הו"ה. ולפי זה יובן שפיר מאמרם ז"ל במסכת בבא בתרא (דף י.), תניא רבי יהודה אומר, גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר (ישעיה נו א) כה אמר ה' שמרו משפט כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות. שלכאורה קשה למה דוקא ע"י צדקה מקרבין את הגאולה, ולמה לא ע"י התורה"ק או מצוה אחרת. אבל לפי הנ"ל יובן כי ע"י נתינת צדקה נעשה השם הו"ה בשלימות, וע"י נמחה עמלק ימ"ש, ולכן גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה. השם יתברך יעזור לנו לישועה שלימה במהרה אמן. (מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות הסיפור החסידי

רש"י ורבי יהודה הלוי

מספרים שרש"י הקדוש היה נוהג מדי פעם לצאת לגלות, לן פה, לן שם והיה הולך לתקן את החטאים. יום אחד בהגיעו לספרד נכנס אצל רבי יהודה הלוי, דופק בדלת. המשרת פותח את הדלת ואומר לו שרבי יהודה הלוי לא נמצא. המתין לו רש"י הקדוש, ולבסוף הלך לו.

כשהלך לו רש"י הקדוש לדרכו, הבחין המשרת שמקלו של רבי יהודה הלוי לא נמצא. רץ אחרי רבנו וצעק עליו – תחזיר את המקל.

רש"י הקדוש הסביר שלא לקח את המקל, אבל המשרת שלא היה חכם במיוחד היכה את רבנו, והכריח אותו לשלם בעד המקל. לאחר ששילם רש"י את מחיר המקל כפי שהתבקש וטרם לכתו, כתב על פתח ביתו של רבי יהודה הלוי ש ל מ ח מ ש פ ע מ י מ .

כשחזר רבי יהודה הלוי לביתו, סיפר לו המשרת שהגיע מישהו מוזר כנראה צרפתי וגנב את מקלו. באותו רגע הבזיקה במחשבתו של רבי יהודה הלוי דמותו של רש"י, ומיד יצא לחפשו בהבחינו בכתוב שמחוץ לדלת. אכן הצליח יהודה הלוי לפגוש את רש"י ותוך כך שאל אותו אם אכן הוא כתב את מה שכתב ומה פירוש הכתוב. פשוט מאוד השיב רש"י: שלמה, שלמה, שלמה, שלמה. ששלמה שילם מחיר שמלה שלמה, עבור המקל.

לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

יום א	יום ב	יום ג	יום ד	יום ה
פ"ש	הלכה	מסכת מגילה	ראשית חכמה	פ"ש

הציבור מוזמן – עזרת נשים פתוחה